

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3575/2022
26.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, др Илије Зиндовића, Добриле Страјина и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Сузана Васиљевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Југовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 617/21 од 23.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 617/21 од 23.12.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 617/21 од 23.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 617/21 од 23.12.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији П 321/19 од 24.03.2021. године, којом је усвојен тужбени захтев, одржано на снази решење о платном налогу Основног суда у Куршумлији Пл 31/19 од 12.07.2019. године, којим је наложено туженом да тужиоцу врати позајмљени износ новца од 1.350 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 41.484,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом члана 460. став 4. Закона о парничном поступку одржано је на снази решење о платном налогу, којим је наложено туженом да

тужиоцу врати позајмљени износ новца од 1.350 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са трошковима поступка. Ово због тога што је према утврђеном чињеничном стању, заснованом на исказима странака и саслушаних сведока, тужилац туженом позајмио износ који тужбом тражи, а тужени према правилима о терету доказивања из члана 231. ЗПП није доказао да је тужиоцу зајам вратио, због чега је применом члана 17. Закона о облигационим односима у обавези да тужиоцу позајмљени износ новца врати.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилност утврђеног чињеничног стања, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.07.2019. године. Вредност предмета спора је износ од 1.350 евра, у динарској противвредности.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**